

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 7 marca 2014 roku przeciwko (...) Zakładom (...) w P. powód M. N. (1) wniósł o ustalenie zatrudnienia w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze i sprostowanie świadectwa pracy wystawionego 31 maja 1994 roku w ten sposób, aby w punkcie świadectwa pracy określającego stanowisko wpisać dodatkowo szlifierz noży introligatorskich oraz wpisać okres zatrudnienia w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 kwietnia 2014 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości zarzucając przekroczenie terminu do wniesienia powództwa, brak uprzedniego wniosku do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy jak również brak merytorycznych podstaw do uwzględnienia powództwa.

Na rozprawach w dniach 4 czerwca 2014 roku i 3 września 2014 roku powód poparł powództwo oraz stanowisko w sprawie zaś pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa (k: 31 i 41).

Wyrokiem z dnia 3 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach IV Wydział Pracy oddalił powództwo w całości.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego oparte zostało na ustaleniach faktycznych, z których wynika, że powód M. N. (1) został zatrudniony przez (...) Zakłady (...) w P. na podstawie umowy o pracę z dnia 25 listopada 1983 roku na stanowisku ślusarza - konserwatora w warsztacie mechaniczno – energetycznym. Od 1 października 1992 roku powód pracował na stanowisku operatora maszyn. Dokumenty dotyczące stawki zaszeregowania płacowego wskazują kolejno stanowiska pracy powoda: ślusarz - konserwator, ślusarz - konserwator spawacz, ślusarz, spawacz, konserwator maszyn poligraficznych, monter konserwator maszyn poligraficznych. Stosunek pracy został zakończony w dniu 31 maja 1994 roku. Pozwany wystawił w dniu 31 maja 1994 roku świadectwo pracy. Powód nie wnosił o sprostowanie świadectwa pracy, obecnie przebywa na rencie chorobowej, nie stara się o świadczenia emerytalne z ZUS.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że głównym zajęciem powoda było szlifowanie noży introligatorskich. Powód zajmował się również spawaniem i remontem maszyn, pracami ślusarskimi, dorabianiem części. Powód średnio spędzał przy szlifowaniu 10 miesięcy w roku. W pozwanym nie było wydzielonego stanowiska szlifierza, w zakładzie były dwie maszyny szlifierskie. Zakład pracował na dwie zmiany. Na jednej zmianie ostrzeniem noży zajmował się powód, na drugiej zmianie Z. S.. Powód urodził się (...).

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań powoda i świadków, zeznania te – według Sądu I instancji uzupełniały się i potwierdzały wzajemnie, stan faktyczny w sprawie w zasadzie nie był sporny.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy zważył, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kodeksu pracy pracownik może w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o jego sprostowanie. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. A zatem dopiero odmowa pracodawcy sprostowania świadectwa pracy otwiera pracownikowi drogę do sądowego dochodzenia sprostowania świadectwa pracy. Termin do wniesienia do sądu powództwa przeciwko pracodawcy o sprostowanie wynosi siedem dni do dnia doręczenia pracownikowi przez pracodawcę zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy. Upływ powyższych terminów ma ten skutek, że wygasa prawo pracownika do dochodzenia sprostowania świadectwa pracy na drodze sądowej, co skutkuje oddaleniem powództwa. Powód nie wnosił nigdy do pracodawcy żądania sprostowania świadectwa pracy. Sąd I instancji rozpatrując powództwo o sprostowanie świadectwa pracy bada przede wszystkim czy zachowane zostały oba terminy tj: do złożenia wniosku o sprostowanie oraz do wytoczenia powództwa przeciwko pracodawcy o sprostowanie. Upływ terminu jest brany przez Sąd pod uwagę z urzędu. Zgodnie z art. 97 §1 kodeksu pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy. Na treść świadectwa pracy składają się dwa rodzaje informacji: informacje obligatoryjne, które pracodawca ma obowiązek zamieścić w świadectwie pracy oraz informacje fakultatywne, które pracodawca ma obowiązek zamieścić na wniosek

pracownika. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 czerwca 2011 r. sygn. Akt. I PK 210/10 stwierdził, że kodeks pracy przewiduje stosowny tryb sprostowania świadectwa pracy, inicjowany na wniosek pracownika. Oznacza to, że ma on obowiązek sprawdzić otrzymane świadectwo pracy i kwestionować zawarte w nim wadliwości. Nie zwalnia to pracodawcy z obowiązku odpowiedniego - zgodnego z prawem - ukształtowania treści świadectwa. Jeśli jednak ujawni się wadliwość świadectwa pracownik, który świadectwa nie kwestionował, musi- wspólnie z pracodawcą - ponieść konsekwencje owej wadliwości. Pracownik powinien być świadom swych uprawnień (w tym także uprawnień emerytalnych) i wykazać się co najmniej przeciętną przezornością w staraniu o własne interesy.

Sąd zważył, że powód zgłosił żądanie sprostowania świadectwa pracy dopiero w pozwie, a zatem od otrzymania świadectwa pracy upłynęło 20 lat. Powód złożył powództwo o sprostowanie świadectwa pracy spóźnione i bez wyczerpania drogi reklamacyjnej u pracodawcy, co skutkuje oddaleniem powództwa o sprostowanie świadectwa pracy. Ponadto Sąd Rejonowy uznał, iż na uwzględnienie nie zasługuje roszczenie o ustalenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zgodnie z art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Powszechnie przyjęty jest pogląd doktryny i orzecznictwa (zob. Kodeks postępowania cywilnego - komentarz pod redakcją Z. Resicha i B. Dobrzańskiego, Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1975, tom I, str. 331 i powołane tam orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Kodeks postępowania cywilnego z komentarzem pod redakcją J. Jodłowskiego i K. Piaseckiego, Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1989 tom I str. 303-306 i powołane tam orzecznictwo), że interes prawny uzasadniający powództwo o ustalenie nie występuje wtedy, gdy w danej sytuacji faktycznej możliwe jest już wniesienie powództwa o świadczenie. Istotą powództwa o ustalenie jest, bowiem zapobieżenie zagrożeniu prawom powoda jak też zniesienie stanu niepewności towarzyszącej tym prawom lub stosunkowi prawnemu, taki zaś zakres ochrony celowej jest wówczas, gdy powód nie może jeszcze poszukiwać swoich praw w drodze powództwa o świadczenie. W tej kwestii wypowiedział się już wielokrotnie Sąd Najwyższy. Tytułem przykładu można wskazać wyrok z dnia 4 listopada 1971 r., I PR 344/71, (OSNCP 1972 z. 5 poz. 89), w którym Sąd ten podkreślił, że postępowanie sądowe o ustalenie nie może być środkiem do uzyskania dowodów, które mogłyby być wykorzystane w postępowaniu rentowo-administracyjnym, czy też uchwałę z dnia 8 lutego 1979 r. III PZP 17/78 (OSNCP 1979 z 7-8 poz. 143), w której stwierdził, że wszelkich ustaleń niezbędnych do przyznania osobie zainteresowanej świadczeń z ubezpieczenia społecznego dokonują organy rentowe, a nie organy rozpatrujące roszczenia pracowników ze stosunku pracy. Natomiast kwestię braku interesu prawnego po stronie pracownika (byłego pracownika) w wytoczeniu powództwa o ustalenie Sąd Najwyższy rozważał między innymi w wyroku z dnia grudnia 1983 r., I PRN 189/83, (OSNCP 1984 z. 7 poz. 121) i w uchwale z dnia 17 czerwca 1987 r., III PZP 19/87, (OSNCP 1988 z. 10 poz. 132). W pierwszym z orzeczeń Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że pracownik nie ma interesu prawnego żądania przed organami rozstrzygającymi spory o roszczenia pracownicze ustalenia rzeczywistej wysokości jego wynagrodzenia za pracę dla celów emerytalnych, jeżeli możliwe jest wniesienie w odrębnym trybie przed organem rentowym sprawy o wysokość emerytury, w drugim zaś – że roszczenie pracownika przeciwko zakładowi pracy o ustalenie wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach - dla celów ubezpieczeniowych - podlega oddaleniu z braku interesu prawnego. W tym drugim orzeczeniu Sąd Najwyższy podniósł jednocześnie, że obowiązujący obecnie art. 473 k.p.c. stanowi, że w postępowaniu z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron, zatem w postępowaniu przed sądem (jako organem odwoławczym od decyzji organu emerytalno-rentowego) pracownik może udowodnić okoliczności, od których zależy określone uprawnienie - mimo iż z dokumentu (zaświadczenia o zatrudnieniu) wynika co innego (uzasadnienie uchwały z dnia 5 lipca 1995 r. Sąd Najwyższy w sprawie I PZP 56/94). Powód M. N. (1) ukończył 60 rok życia, nie pozostaje w stosunku pracy, korzysta z renty chorobowej, a zatem może ubiegać się o prawo do emerytury, bowiem spełnia podstawowy warunek z par 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z dnia 18 lutego 1983 nr 8 poz. 43) i dochodzić swoich praw w postępowaniu emerytalnym. Tym samym zdaniem Sądu I instancji powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu w procesie przed sądem pracy czy praca, jaką wykonywał w spornym okresie była pracą w warunkach szczególnych, bowiem może dochodzić swoich praw w postępowaniu przed organem emerytalnym, co usunie stan

niepewności co do istnienia stosunku prawnego lub prawa. Zdaniem Sądu również merytorycznie powództwo w zakresie ustalenia pracy w warunkach szczególnych jest nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy zważył również, że zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (DZ. U. z dnia 18 lutego 1983 nr 8 poz. 43) Rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienionych w par. 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Sąd Rejonowy zważył, że powód w okresie pracy w pozwanym wykonywał prace w przemyśle poligraficznym (dział XI wykazu A rozporządzenia). Żadna z prac wykonywanych przez powoda (również szlifowanie noży) nie została zakwalifikowana przez ustawodawcę jako praca w warunkach szczególnych. Prace wykonywane przez powoda nie mieszczą się również w dziale XIV wykazu A (prace różne). Nadto szlifowanie noży było jedynie częścią pracy powoda, a zatem nie wykonywał jej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Biorąc powyższe pod uwagę, sąd uznał, że powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu w procesie przed sądem pracy w warunkach szczególnych, bowiem może dochodzić swoich praw przed organami emerytalnymi występując o ustalenie prawa do emerytury nadto praca powoda nie mieści się w żadnym dziale wykazu A w/w rozporządzenia i powództwo oddalił. O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód zaskarżając go w całości. W związku z powyższym wniósł o zmianę wyroku tj. o nakazanie pozwanemu sprostowanie świadectwa pracy wystawionego 31.05.1994 r. w ten sposób, aby: w punkcie świadectwa określającego stanowisko pracy wpisać dodatkowo: szlifierz noży introligatorskich oraz wpisać okres zatrudnienia w warunkach szczególnych za cały okres zatrudnienia od 23.11.1983 r. do dnia 31.05.1994 r.

W odpowiedzi na apelację, że pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym. Wskazał, że Sąd Rejonowy w toku postępowania na ustalił w sposób niebudzący wątpliwości, iż powód pracował przy szlifowaniu noży introligatorskich, choć stanowisko takie nie zostało wyodrębnione w strukturze organizacyjnej Zakładów pozwanego, powód nie wykonywał tej pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym powoda. Powód wykonywał - co zresztą przyznał sam - także inne czynności w czasie pracy oprócz ostrzenia noży i o czym także zeznali świadkowie. Powołał § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), zgodnie z którym okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w ww. rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Podniósł, że powód nie zachował procedury reklamacyjnej określonej w art. 97 § 2¹ KP, która jest warunkiem koniecznym dochodzenia roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy przed sądem pracy. Terminy wskazane w ww. przepisie Kodeksu Pracy są terminami zawitymi prawa materialnego, które wprawdzie mogą być przywrócone zgodnie z art. 265 KP, jednak tylko w okolicznościach w dyspozycji tego przepisu wskazanych. Powód zaś nie uzasadnił ani nie uprawdopodobnił przyczyn 20- letniego uchybienia terminów prawa materialnego. Wobec powyższych ustaleń pozwany wskazał, że uznać należy, iż wyrok Sądu I instancji jest w pełni prawidłowy, zaś apelacja jest bezzasadna i powinna zostać oddalona w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, iż koniecznym jest sprostowanie z urzędu wydanego przez Sąd I instancji wyroku podlegającego zaskarżeniu albowiem w jego treści doszło do oczywistej niedokładności pisarskiej.

Z analizy sentencji zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd rozpoznał jedynie sprawę o sprostowanie świadectwa pracy. Z analizy treści pozwu wniesionego w niniejszej sprawie (k: 2) wynika, iż powód sformułował dwa odrębne

roszczenia w postaci ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych i sprostowania świadectwa pracy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bezspornie, iż swoim merytorycznym rozstrzygnięciem Sąd I instancji objął oba roszczenia sformułowane przez stronę powodową a zatem zarówno roszczenie o ustalenie jak i sprostowanie świadectwa pracy. Tym samym uznać należy, iż jedynie w samej sentencji wyroku z dnia 03 września 2014 roku doszło do oczywistej niedokładności poprzez wymienienie jedynie jednego z rozpoznawanych roszczeń co do sprostowania świadectwa pracy i omyłkowym pominięciu, iż orzeczeniem jest objęte również roszczenie o ustalenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W związku z powyższym uznać należy, iż w sentencji zaskarżonego wyroku doszło do oczywistej niedokładności w zakresie określenia rozpoznawanych roszczeń, co nakazywało sprostowanie wyroku z urzędu zgodnie z art. 350§1 kpc, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku. Nadmienić należy, iż wskazane sprostowanie w żadnej mierze nie zmienia przedmiotu rozstrzygnięcia, gdyż rozstrzygnięcie sporu co do obu roszczeń przez Sąd I instancji jest oczywiste i wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.02.2000r III CKN 1041/99 niepubl.).

Przechodząc następnie do kwestii wniesionej przez powoda apelacji to zdaniem Sądu Okręgowego jest ona bezzasadna i podlega oddaleniu zgodnie z art. 385 kpc. Zdaniem Sądu II instancji zaskarżony wyrok jest bowiem prawidłowy, odpowiada prawu i nie ma podstaw do jego zmiany czy też uchylecia.

W pierwszej kolejności zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż roszczenie powoda o sprostowanie świadectwa pracy jest spóźnione i podlega oddaleniu bez analizy ewentualnej merytorycznej jego zasadności. Nie ulega wątpliwości, iż powód otrzymał świadectwo pracy 31 maja 1994 roku, a zatem do wniesienia powództwa w niniejszej sprawie upłynął już blisko 20 – letni okres czasu. Z treści świadectwa pracy znajdującego się w aktach osobowych powoda wynika, iż został on pouczony o trybie i terminie właściwym dla żądania sprostowania świadectwa pracy. Zgodnie z art. 97§2¹ kp możliwość złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy a następnie po ewentualnej odmowie z jego strony do sądu pracy jest ograniczona do krótkiego 7 dniowego terminu, który w niniejszej sprawie został w sposób rażący przekroczony. Wprawdzie art. 265§1 kp dopuszcza możliwość przywrócenia terminów określonych w cytowanym powyżej przepisie, to jednak uzależnia ją od braku winy ze strony pracownika w jego przekroczeniu. Wskazać jednak należy, iż znaczne przekroczenie terminu do dokonania terminowych czynności z zakresu prawa pracy mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały okres opóźnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2001r OSNP nr 20 z 2003 poz. 487). Zdaniem Sądu Okręgowego przekroczenie 7 dniowego terminu do skutecznego żądania sprostowania świadectwa pracy o ponad 19 lat, niezależnie od braku podanych przez powoda okoliczności na ewentualne usprawiedliwienie przekroczenia terminu, ma charakter tak rażącego, iż skutkuje w sposób oczywisty oddaleniem powództwa o sprostowanie świadectwa pracy bez jakiegokolwiek analizy merytorycznej jego zasadności. Tym samym apelacja powoda w zakresie omawianego roszczenia nie ma żadnych usprawiedliwionych podstaw faktycznych i prawnych i podlega oddaleniu.

Sąd I instancji wydały również trafne rozstrzygnięcie co do żądania powoda ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych i również w tym zakresie apelacja M. N. (1) podlega oddaleniu. Podkreślić należy wyraźnie, iż roszczenie powoda należy ocenić jako bezzasadne gdyż nie posiada on interesu prawnego w ustaleniu opartym na treści art. 189 kpc bez potrzeby analizy merytorycznej tego roszczenia. Poza sporem jest okoliczność, iż na etapie złożenia powództwa powód upatrywał swojego interesu prawnego w chęci uzyskania orzeczenia, które pozwoli mu na uzyskanie wcześniejszej emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych (k: 3 akt). Stanowisko powoda w tym zakresie nie uległo zmianie do końca procesu.

W ocenie Sądu Okręgowego strona nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia jeśli może uzyskać zaspokojenie swego prawa w procesie o świadczenie jak również nie może w taki sposób zmierzać do uzyskania dowodów potrzebnych w innym postępowaniu. Stanowisko to jest zgodne z orzecznictwem wyrażonym w wyrokach Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 czerwca 2014 roku I ACa 35/14 niepubl., z dnia 19.11.2013r I ACa 651/13 niepubl., wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 15.05.2013r III CSK 254/12 niepubl., z 08.02.2013r IV CSK 306/12 niepubl., z 09.02.2012r Biul. SN nr 5 z 2012 poz. 12, w postanowieniach z dnia 19.01.2012r I PK 108/11 niepubl., z dnia 19.05.2006r I PK 275/05 niepubl., w wyroku z 04.01.2008r M. S. Nr 3 z 2008 s. 51, z 28.03.2001r II UKN 295/00

niepubl. Z akt sprawy wynika, iż w dacie złożenia pozwu powód ukończył 60 lat (data urodzenia to 18 luty 1954 roku). W przypadku wykonywania zatem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat powód mógł ubiegać się o świadczenie emerytalne na dotychczasowych zasadach zgodnie z art. 32 ust. 1 i 4 w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. poz. 1440 z 2013 z późn. zm.) w zw. z §4 ust. 1 p. 1 i 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 z 1983 poz. 43 z późn. zm.). W związku z powyższym powód ma prawo do uzyskania już w chwili obecnej wcześniejszej emerytury z uwagi na osiągnięcie odpowiedniego wieku. W przypadku gdyby okres pracy u pozwanego objęty niniejszym postępowaniem był okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze to w sytuacji odmowy przyznania powodowi prawa do emerytury przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych może on w drodze odwołania od decyzji odmownej organu rentowego żądać ustalenia przesłankowego właśnie wykonywania pracy w warunkach szczególnych, co może spowodować zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury. Tym samym powód może uzyskać świadczenie emerytalne w drodze odwołania do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych od ewentualnej decyzji organu rentowego o odmowie przyznania prawa do emerytury wobec braku posiadania dokumentu o pracy w warunkach szczególnych. Powód spełnia bowiem w chwili obecnej wymóg odpowiedniego wieku uprawniającego do żądania wcześniejszej emerytury. W związku z powyższym nie ma podstaw do uznania, iż powód posiada interes prawny w żądaniu ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych w toku odrębnego procesu prowadzonego przeciwko byłemu pracodawcy. Tym samym Sąd I instancji prawidłowo ocenił roszczenie powoda w tym zakresie za nieuzasadnione i oddalił powództwo. W ocenie Sądu Okręgowego wobec powyższych okoliczności uznać należy, iż apelacja powoda również co do drugiego z roszczeń okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc odstępując od obciążenia w całości kosztami postępowania na rzecz strony pozwanej. Zdaniem Sądu faktycznie powód przegrał proces z przyczyn formalnych a więc złożenia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy po terminie i braku interesu prawnego w żądaniu ustalenia. Z tych względów należało uznać wniesioną apelację jako nieuzasadnioną bez jakiegokolwiek konieczności merytorycznej zasadności roszczeń powoda. Tym samym to nie kwestie merytoryczne a formalne skutkowały nieuwzględnieniem żądań M. N., który z pewnością był subiektywnie przekonany o zasadności zgłoszonych przeciwko pracodawcy roszczeń. W związku z powyższym zasady słuszności przemawiały za odstąpieniem od obciążenia powoda kosztami postępowania odwoławczego na rzecz pozwanego.

W związku z powyższymi ustaleniami na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Przewodnicząca: Sędziowie: